

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gersdorf (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku E. F.
przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w W.
o wysokość emerytury, wypłatę odsetek i stwierdzenie nieważności decyzji
waloryzacyjnych wydanych po 1 stycznia 1999 r.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 czerwca 2012 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 3 lutego 2012 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 3 lutego 2012 r., Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną pełnomocnika ubezpieczonego E. F. od wyroku tego Sądu z dnia 28 października 2011 r.

Sąd Apelacyjny wskazał, że powziął wątpliwości odnośnie wskazanej w skardze wartości przedmiotu zaskarżenia – kwoty 15.288 zł. W związku z tym zasięgnął informacji o różnicy między wysokością emerytury ubezpieczonego wynikającej z waloryzacji uposażeniowej oraz waloryzacji cenowej. Jak wskazał Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego różnica ta za okres 12 miesięcy (od 1 marca 2007 r. do 28 lutego 2008 r.) wynosi 409,86 zł. Właśnie ta wartość, zdaniem Sądu, stanowi wartość przedmiotu zaskarżenia w świetle art. 22 k.p.c. Ponieważ

nie spełnia wymagań wynikających z art. 398² § 1 k.p.c. przewidzianych dla skargi kasacyjnej, należało skargę odrzucić.

W zażaleniu wywiedzionym od tego postanowienia pełnomocnik ubezpieczonego zarzucił naruszenie art. 398² § 1 k.p.c. w zw. z art. 5 k.p.c. przez błędne przyjęcie, że wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi kwotę 409,68 zł. Zdaniem skarżącego należało odmiennie przypisać ubezpieczonemu grupę uposażenia, od czego dopiero wypadało liczyć wysokość emerytury.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie znajduje uzasadnienia i wymagało oddalenia.

W razie wątpliwości na tle wartości przedmiotu sporu czy zaskarżenia do strony należy obowiązek takiego jej określenia, by nie budziło wątpliwości, że określenie to pozostaje prawidłowe. W celu jego ustalenia, stosownie do art. 25 § 1 k.p.c. w zw. z art. 368 § 2 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. możliwe pozostaje przeprowadzenie stosownego dochodzenia. W szczególności możliwa jest weryfikacja przez zobowiązanie organu rentowego do przedstawienia stanowiska stanowi działanie w pełni uprawnione dla uzyskania informacji o wartości przedmiotu zaskarżenia (tak SN w postanowieniu z dnia 2 sierpnia 2011 r., sygn. II UZ 27/11). W sprawie Sąd Apelacyjny zasięgnął takiej informacji i w odpowiedzi uzyskał stosowne, szczegółowe wyliczenie.

Analogicznego wyliczenia nie ujmuje skarżący w zażaleniu. Jak wskazuje Sąd Najwyższy (por. np. postanowienie z dnia 22 czerwca 2011 r., sygn. II UZ 20/11 oraz z dnia 18 stycznia 2012 r., sygn. II PZ 38/11) określenie wartości przedmiotu zaskarżenia nie może polegać jedynie na określeniu wartości, bez wskazania sposobu jego wyliczenia.

W niniejszej sprawie tak w apelacji jak w skardze kasacyjnej określono ją na kwotę 15.288 zł. Nie można jednak dociec w jaki sposób i na jakiej podstawie skarżący ustalił tę wartość. Nie zostało to bowiem określone ani w apelacji, ani w skardze kasacyjnej. Także w zażaleniu na zaskarżone postanowienie skarżący posługuje się uogólnieniem, z którego wynika, że skarżącego należałoby przypisać do innej grupy uposażenia. Do jakiej grupy i z jakim wynikiem kwotowym miałyby to

nastąpić, skarżący jednak już nie określa. Niezgodnie przy tym z treścią dokumentów zgromadzonych w sprawie wskazuje, że miałyby to odnosić się do stopnia pułkownika, z jakim ubezpieczony miał być przeniesiony do rezerwy, gdy tymczasem z treści akt emerytalnych wynika, że pozostawał on w stopniu podpułkownika.

W sprawie istnieje zatem szczegółowe wyliczenie dokonane przez organ emerytalny, zaskarżone zażaleniem, w którym nie podniesiono żadnych skonkretyzowanych zarzutów względem tego wyliczenia. Skarżący nie wyjaśnił w jaki sposób obliczył przyjętą przez siebie wartość przedmiotu zaskarżenia a bez tego negatywna weryfikacja czynności polegającej na sprawdzeniu i ustaleniu przez Sąd Apelacyjny wartości przedmiotu zaskarżenia nie była możliwa.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.